

Dvēseles dienasgrāmata

Dzeja ir dvēseles dienasgrāmata,
Kur cilvēks dzīves punktiņus saliek,
Dzejai nav beigu un nav arī sākuma,
Dzeja cilvēku vidū vien satiek.

Domas un idejas lido kā tauriņš,
Kas meklē sev cēļu līdz košājiem ziediem,
Un naktī, kad ziedu ir savākts pilns trauciņš
Radīsies dzeja – no sapņiem, no tēliem...

Bet nakts savus noslēpumus prātā vēl slēpa,
Tavu sirdi un pratu pats velns naktī tvēra,
Tevi jautājums moka kā mūžīgs gājējs.

Kad sarakstīsi visus neizteiktus vārdus,
Tā atbilde būs pavisam netālu, blakus,
Jo dzeja ir vienīgais cilvēces glābējs.

Dzejas elpa

Kad balss ir klusa, tomēr vēlas skanēt
Un doma aizslīd pāri nakts robežai,
Kur sapnis aust un ļauj patiesai
Dvēselei gaismu augšup celt.

Dvēsele aust kā gaisma, kuru grūti tvert,
Un atklāj ceļu, kas ved sirdis pasaulē,
Kur klusums atdod vietu dzejas skaņai,
Dod spēku vājumam, kas vēlas celt.

Tu esi krasts, kur doma atvelk elpu,
Un okeāns, kas mūsos dziļi sniedz,
Tu esi krasts, kas garam dod spēku.

Bez tevis laiks ir tikai klusa telpa,
Bet tavā ritmā pat sāpes kļūst par prieku,
Un sirds caur tevi savu dziļumu redz.

Alise Auziņa

Veltījums dzejas dienām

Pirms sešiem gadu desmitiem
Esplanādes parkā līdz ar rītu
Starp tūkstoš ļaužu skatieniem
Uzausa dzeja – miljoniem vārdos vīta.

Tas viss ar kādu Jāni sākās,
Kurš dzejoļus kā rudens lapas kaisīja,
Un aiz vārda “Rainis” slēpdamies,
Pieredzi un siltumu starp rindām raisīja.

Dzejas diena – svētki, kas mūs vieno
Dzimst latvju spēks un vārdi maigi plūst,
Un svētais klusums tad par dziesmu kļūst.

Šo svētku liesmu neapdzēs nekad,
Lai latvju valoda mūžam zeļ
Un Rainis mūsos dzīvo vēl arvien.

Emīlija Zvirbule, 11.C

Es un dzeja

Paldies dzeja, ka tu man esi
Vārdus man no mutes ārā nesi.
Kad dzeja dzimst, tā skar kā saules stars,
Un aizved tālāk, kur nav redzams gals.

Ik rudeni tu nāc,
Un Raini slavēt sāc.
Tu liec man atcerēties bērnību,
Un izjust manu jaunību.

Sapnis krīt kā lapa rudens vējā.
Parādi ceļu, kur vēl neesmu bijusi,
Jo jūtos pazudusi savā ceļā.

Rudens vēju sajutusi,
Dzeja prieku atnesusi.
Un es atkal saku - paldies, ka tu man esi!

Rebeka Lizbovska 11.c

Dzeja, dzīvo!

Kad dzejnieks krāsas spožās takās vij,
Tinte lapā tik pil un stājas,
Mūsu dzestrās elpas frāzes rij,
Un uz betona asinis krājas.

Liepu zarā dzeja mierā dzima,
Katrā pantā dzirksts no jauna kvēloja,
Ar saknēm cēlās, viegli rima,
No sāpēm poēmu tina, mieru tēloja.

Kā Aspazija vājo liesmu tur,
Un Raiņa ausma mūžam nenorima,
Viņu vārdi joprojām sirdī dur,
Es zinu, mūsu tauta nenogrima.

Lai dzeja zied kā Zālītes pļava,
Kur ozolu lapās rakstīta slava.

Stella Gulbe 11.c